

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institvto S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XXVII. Quantam inter suos caritatem optaret S. Ignatius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

iterum videndi desiderio tenearis; nouit Deus, hæc verba, quam tenerè animum meum affecerint, quantum expriment lacrymarum quoties in mentem redeunt, consolatur me vel hoc vnum, cum id fieri posse recogito; & nihil est quod vires sanctæ obedientiæ excedat] aliis vero eo anno datis, qui vitæ vltimus illi fuit [Deus nos in cœlestium felicitate, & (si ex eius gloria futurum est) in hac vita coniungat; id enim si mihi imperetur, obedientiæ vi effici nullo negotio potest] ac nisi hæc vota mors occupasset, haberent hoc posteri, mirabilis Obedientiæ exemplum, suumque Xauerium Ignatius, milliarium octodecim millibus reducem paterno sinu excepisset, tanto parendi documento, & Iaponensis, ac Sinensis imperij Christo adiungendi spe omissa, quam parta clariorem. Euocarat enim ad se Xauerium, etiam Obedientiæ præcepto Ignatius, vt erat cum carissimis nonnunquam solitus, vel ad incrementum meriti, vel ad præuertendas intercessionibus; & meditabatur, Societatis gubernatione in illum deposita, formare illum sibi successorem, sed mandati grauissimi aduentum obitus anteuertit.

XXVII.
Quantam
inter suos
caritatem
optaret S.
Ignatius.

Commisissis inter se mutuo nexu Obedientiæ illorum qui præfunt, & subsunt gradibus, videndum restat quam perfectò caritatis alterna vinculo sic omnes, adstrinxerit, vt nec locorum longinquitas, nec graduum discrimen, nec diuersarum nationum diuersus genius, illos aut disiungeret, aut turbaret. Ad hanc rem præsidis quam opportunis, & efficacibus nîsus sit vir Sanctus, narando fiet quam disserendo apertius. [Mira res (scribit Ludouicus Strada ex sacro S. Bernardi Ordine) & incantamento cuiusdam diuino similis, quam in Societatis sanctæ domibus aliquot notauit; homines non modo familia, sed linguis, & patria, diuersos, scholasticos iuuenes, magistros senes, paucis diebus, mutua caritate, inter se sic coalescere, vt in cor vnum, & vnâ animam euadant, vt qui de iis aliud non norit, putet patre eodem, matrêque progenitos, aut eandem naturâ temperiem sortitos] quæ externa quidem, sed visu ipso fulta auctoritas, credibilius facit quod ab vno è nostris per id tempus, & reipsa probatum, & scripto est traditum. [Nulla æquè me, ait, iucunditas afficit, vt illa quam obseruo in Societate, tot inter diuersa ingenia, voluntatum tam apta consensio; æqualitas à prærogatiuâ cuiusuis ambitu ad eò aliena, inter gradus ad eò inæquales; in varietate tot linguarum, & gentium, concentus animorum tam concors, & hilaris; nullum hic ponit doctrina, grauitas, opes, nobilitas; à pauperibus, obscuris, & ignorantibus discrimen. Ego illi amicus, aut is mihi; urbanitas est hic absona; & velut de ciuilitate sæculari accita aures lædit; inuicem enim omnes amant, nemo non alteri amicus tanquam sibi. Iam in dista cum migratur. Obedientia iubente; vel de via procul appellitur: qui & quàm alacres, & beneuoli complexus, quàm simplex intimi amoris significatio? quocumque apud nos aduenerit, domum suam venit; illic totidem fratres quot socios reperit. Agnoscamus hæc in re Dei donum, idque grato animo recolamus.

Gratule

Gratulemur nobis quod hæc hodiè que fouetur in Societate caritatis tam pulchra communio, speremusque tum fore perpetuam, tum quisque pro virili sua ut perpetua sit conuincamur] sic ille ex quo id fiebat, ut in Collegiis suo numero instruendis, concionatores, magistri, rectores, operarij cæteri, principibus obnoxij sæpius diuersis, quandoque inter se hostibus mitterentur, nullo metu suspicionis faciendæ; imò ut summam eiusmodi cœtus, ex semotis regionibus collecti, afferebant vrbibus voluptatem, ita Ignatij summam prudentiam illustri docebant monumento; cum locorum vbique, velut Societatis epitome spectaretur, & illa Italici, Gallici, Hispanici, Germanici sermonis aliorumque fere orbe toto idiomatum multitudo, vbicumque foret Societas, sonaret, ibique nascentis Ecclesiæ instauraretur miraculum, cum in multiplici dissonantia linguarum etiam barbararum, vnus caritatis eiusdem cordis que vnus suauissimus sonus audiretur. Hoc modo Messanæ Collegium, anno 1548. conflauere Patres duodecim, ex singulis singuli orti Prouincijs, Regnis, etiam magnam partem lingua, imperioque dissentientibus. Quod prudens ciuitas merito admirata, videre visa est quod refert de fidibus cytharæ Augustinus, quarum vnique suus est proprius ab natura sonus, sed sociarum tinnitui sic attemperatus, ut vna plures vellicentur, fiat suauissimus concentus, ex diuersis, sed non inter se aduersis. Nec magis hæc affectus patrij, ad nostros sine cuiusquam discrimine amandos expoliatio ferebatur, quam externos perinde adiuuandos, ut si nobis vbique gentium ciues essent. Itaque principes, in legendis quibus conscientia arcana crederent, promiscuè habebant, suæne ij forent, aut alienæ ditionis, dum essent è Societate; rati solum omne, nobis patriam esse, gentem omnem nobis esse cognatam: inter hos Ioannes III. Lusitania rex, excusante Mirone externam originem confessionibus illius minimè opportunam; respondit nullum sibi esse externum qui esset de Societate.

Ps 150.

Quibus autem viis hanc assecutus sit Fundator sanctissimus animorum in nostris hominibus tam necessariam, pulchramque concordiam ex Constitutionibus habetur, vnde pauca solum huc transfero, quæ ad hanc videntur potentiora extitisse. Nobis primum nihil esse antiquius voluit, quam ut vltro patria veluti extorres, abstergeremus à nobis omnem illius minus expurgatum, ac religiosum sensum: neque id satis, verum & diuersis nationibus oriundos, peculiari quodam animi flexu nobis iungeremus, aquarum in morem quæ in procliuè, in plana, aut infima decurrant, velut fontem natuum oblitæ, ire alijs obuiam videntur aliunde scaturientibus, & cum iis in eandem confusæ, pereundo simul, ac perdendo vberius crescere. Quo spectat illa æternum legenda Euerardi Mercuriani sub discessum patrum salutatio, Congregationi tertiæ à qua Societati Præpositus fuerat, hanc mentis vnus vniuersorum concordiam inculcantis. *Obsecro vos, inquit, per misericordiam Domini, ut huic quam maximè inuigiletis, alter de altero in bonitate sentientes, ut utrique inuicem bene sentiamus. Omnes enim eiusdem Vocationis, & fratres, & filij estis. Itaque nulla obsecro sit Sar-*

XXVIII.

Quibus modis S. Ignatius nostrorum concordiam sanxit.